

NÁHODA

KAREL VÁCLAV KUPKA

NÁHODA

Karel Václav Kupka

NÁHODA

Karel Václav Kupka

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Lukáš Vik

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-177-6 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-178-3 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-179-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Náhoda

Psal se rok 1945 a americké bombardéry i několikrát denně nalétávaly při kobercovém bombardování v oblasti Moravské brány mezi pohořím Jeseníků a Beskyd. Jejich cílem byly zbytky německé armády, která se bránila postupující Rudé armádě od polské Ratiboře směrem na Ostravu. Německý wermacht a jednotky SS zaujaly obranné pozice v opuštěných pohraničních pevnostech, vybudovaných ve třicátých letech v oblasti Sudet, které se táhly od Bohumína přes Králický sněžník a dál. Jednou z největších obranných pevností byl i komplex podzemních bunkrů nad Hájem ve Slezsku mezi Ostravou a Opavou. Tam se v dubnu 1945 odehrály nejtěžší boje o kótu 314. Zbytkům německé armády už docházely síly i munice, a proto se jejich velení rozhodlo tyto posice opustit a pokusit se probít přes Moravu na území Rakouska a Velkoněmecké říše, jejíž dny byly už sečteny. V té době jedné noci přijely do hlavního bunkru nad Hájem dvě obrněná vozidla jednotek SS a přivezly asi dvě desítky velkých beden s municí, na kterých byl bílými písmeny nápis AG FARBEN-DEGESCH.

Strážný před vchodem do pevnosti uviděl přijíždějící vozidla, okamžitě podával hlášení veliteli, že k objektu blíží posily, na které už delší dobu čekali. Velitel pevnosti si upravil pomačkanou uniformu a rychle spěchal ke vchodu podat hlášení. Z obou vozidel vyskákalo několik vojáků a začali vykládat dovezený náklad. Jako poslední vystoupil muž v koženém kabátě, který je okamžitě začal komandovat k vyšší rychlosti při skládání. Mezi tím se u vchodu objevil velitel pevnosti a předpisově se vyššímu důstojníku SS ohlásil. Ten se ale ani neobtěžoval představit a vyštěkl na velitele. „Kolik máte v pevnosti bojeschopných mužů?“ „Dvacet pět, herr obrst,“ odpověděl stále v pozoru. „Z rozkazu vrchního velení SS ještě dnes v noci opustíte pevnost, ale napřed nám pomůžete se svými muži umístit tyto bedny, do jedné z větracích šachet!“ „Mohu se zeptat, co je v těch bednách, herr obrst?“ Důstojník SS si zapálil cigaretu a chvilku váhal, než mu odpověděl. „To je překvapení pro Rusy, kteří by tady měli být během osmačtyřiceti hodin.“ Velitel pevnosti na něj nechápavě zíral a čekal nějaké další vysvětlení. „Je to poslední pozdrav našeho vůdce z jedné chemické továrny v Německu. Už nebyl čas jej použít na bojišti, tak bylo rozhodnuto jej nasadit zde. Mohu vám jenom

říct, že samotná látka nezabíjí. Ti bolševici se totiž pozabíjejí sami mezi sebou!“ A na tváři se mu objevil škodolibý úsměv. Velitel se také přinutil k úsměvu a dál se už nevyptával. Jeho muži se už zapojili k transportu beden do jedné z větracích šachet bunkru, která ústila asi o pět set metrů do kopce v železobetonové šachtici zamaskované hluboko v lese. Trvalo téměř dvě hodiny, než u beden nainstalovali nálože s časovacím zařízením, které mělo za dvacet čtyři hodin uvítat příchod sovětských vojáků. Než se začalo rozednívat, celá kolona s německými vojáky se začala přesouvat přes Oderské vrchy k hranicím Rakouska.

S vycházejícím sluncem se od západu ozval hukot letky amerických bombardérů, která opět nesla smrtonosný náklad několika set liberních pum, které se chystala shodit na komplex pevností nad Hájem ve Slezsku. V té chvíli však nikdo netušil, že tento nálet je už zbytečný. Jedna z pum udeřila obrovskou silou na strop větrací šachty, ve které tikalo časovací zařízení. Výbuchem se uvolnilo velké množství betonu, kamení a hlíny, které zasypalo šachtu mezi pevností a bednami, které měly být dárkem vůdce Velkoněmecké říše sovětské armádě. V ten okamžik se časovací zařízení

zastavilo a výbuch druhé letecké pumy zasypal
a na dlouhých šedesát sedm let pohřbil betonové
vyústění větrací šachty.

Květen r. 2012

Stavbyvedoucí úseku výstavby rychlostní silnice č.11 nad Hájem ve Slezsku Jarek Hons se každý den potýkal s problémy, které byly na tomto úseku stavby více než časté. U firmy Eurovia, která stavbu prováděla, pracoval už bezmála tři roky a po celou tuto dobu si nevzal dovolenou delší než tři dny. Letos mu ale jeho manželka Alena položila nůž na krk a zakoupila letecký zájezd na Krétu na dvanáct dnů koncem července. Když mu to slavnostně oznámila, tak málem vyletěl z kůže. „Co tě to napadlo koupit zájezd v červenci a ještě na tak dlouho! Víš dobře, že v tuto dobu máme největší fofry a makáme od nevidím do nevidím! Co mám říct chlapům?! Že oni budou dřít jak barevní a já si budu opalovat pupek u moře?! A to neříkám ještě, co na to řekne šéf?! Ten mi jednoduše kopne do řiti, když nezajistím hladký chod zemních prací. Ten úsek nad Hájem mám na starosti já a pochybuju, že mě někdo na čtrnáct dnů tam zaskočí, protože to je nejzkurvenější část stavby.“ „Tak už se uklidni a zkus uvažovat reálně. Už tři roky jsi neměl řádnou dovolenou, a když mu ukážeš zaplacený poukaz, tak ti určitě tu dovolenou dá. Já vím, že jsi tak schopný a dokážeš zajistit hladký průběh prací, i když tam

nebudeš.“ Objala jej zezadu kolem ramen a začala se lísat jako kočka. Tohle její gesto důvěrně znal a nikdy se mu nepodařilo nad ním zvítězit. Když oba vyčerpáni divokým milováním leželi vedle sebe na vysokém koberci, tak si Jaromír uvědomil, že ten kopec problémů na stavbě, bude muset do té doby vyřešit.

Druhý den ráno byl na stavbě kontrolní den a Jarda Hons si vyčíhl vhodnou chvíli, aby svého šéfa požádal o dovolenou. Ten chvilku, jako by nechápal, co po něm chce, najednou na něj vyvalil oči a vyhrkl. „To nemyslíš vážně?! Vždyť v té době musíme začít s betonováním patek pro mostní konstrukci a zatím jste ještě ani nekopli do země!“ „Já vím, šéfe, že jsme mírně ve skluzu, ale zdrželi nás pyrotechnici, kteří ještě včera tady šmejdili s minohledačkami a hledali nevybuchlou municí z druhé světové války. Předpokládám, že zítra už začneme kopat, a když se nic nepředvídatelného neobjeví, tak to stihneme.“ „A mělo by se?“ Zeptal se šéf a podíval se Jardovi přímo do očí. „Doufám, že ne.“ Odpověděl rozpačitě a nakonec se rozhodl mu to říct. „Byl tady minulý týden takový chlapík, co se zajímá o vojenskou historii, techniku, zbraně a také o ty betonové pevnosti, co jich tu je jako

máku. Měl nějaké staré plány a ukazoval mi, že zrovna tam kde budeme stavět most, má být nějaká větrací šachta. Je ale možné, že tenkrát se už snad ta šachta nestačila vybudovat, nebo ji udělali někde jinde. Chtěl jenom, abych mu zavolał, kdyby chlapi na něco narazili.“ Jardův šéf se poškrábal na bradě a zahleděl se do míst, kde by měl do roka stát most. „Dělej, jak myslíš. Jen si uvědom, že termín dokončení musí být dodržen, jinak budou prachy, které musíme proinvestovat, v prdeli. A to potom nechtěj vědět, co s tebou udělám!“ „Rozumím tomu velice dobře a zařídím se podle toho.“ Odpověděl sebevědomě a rychle spěchal k přijíždějícímu bagru. Když potom večer seděl doma a čekal na Alenu, než přijde ze cvičení, uvažoval, jestli bylo dobré říkat šéfovi o tom zoufalci s plány podzemních pevností. V tom v zámku zarachotil klíč a z předsíně uslyšel Alenin zvonivý hlas. „Jestli nemáš otevřené pivo, tak to rychle naprav. Mám žízeň jako „ťava“!“ Vlétla do obývacího pokoje jako uragán a vlepila Jardovi pusu. „Vidíš, ještě že jsi mi to připomněla. Málem bych na to pivo úplně zapomněl!“ Vstal a přinesl z ledničky dvě piva. „Mám pro tebe dvě zprávy, dobrou a špatnou, kterou chceš slyšet jako první?“ Podal ji otevřenou láhev piva a posadil se do křesla proti ní. Alena se zamyslela a nakonec odpověděla. „Řekni

mi napřed tu špatnou, aby mi ta dobrá spravila náladu.“ „Takže napřed ta špatná. V příštím měsíci zhruba do dvacátého července si mě moc neužiješ, protože budu většinou v práci nebo chrápat v posteli. Teď ta dobrá. Po dvacátém červenci mám od šéfa slíbených čtrnáct dnů dovolené, ale pouze v případě, že všechno poběží podle harmonogramu. Takže se budu snažit, abychom se dostali trošku do předstihu, aby mi nějaká mimořádkka neudělala škrt přes rozpočet.“ Alena vyskočila radostí z křesla a dala mu takovou pusu, že se při tom pobryndal pivem. „Já to věděla, že uděláš všechno pro to, abys mi udělal radost. To víš, že ti nebudu nadávat, že budeš stále v práci, protože čtrnáct dnů s tebou pod řeckým sluncem stojí za to. Ježíši, já mám takovou radost, že si s tebou musím dát skleničku!“ Seskočila mu z klína a vytáhla načatou láhev metaxy, kterou si vždycky dávali před hezkou chvilkou. Jarda takovou její reakci nečekal a zůstal sedět s otevřenou pusou. Rychle se vzpamatoval, vyskočil z křesla a spěchal do kuchyně pro led a dvě skleničky. Když si připili, tak si pomalu začal uvědomovat, jaký bič si na sebe upletl. V duchu zaťal zuby a sám pro sebe si řekl. „Teď ji nesmím zklamat, i kdyby měl z těch chlapů sedřít kůži!“

Ráno na Jardu čekal jeden z pyrotechniků a k jeho radosti mu oznámil, že dopoledne budou hotovi a oni mohou začít s kopáním patek pro mostní konstrukci. Jarda ihned začal organizovat průběh zemních prací na tři směny, aby dohnali mírné zdržení zaviněné pyrotechniky. Za dvě hodiny měl hotov harmonogram, který byl sice napjatý, ale reálný. Předpověď počasí na celý týden byla příznivá, takže jej čekalo pouze přesvědčit co největší počet chlapů, aby si mákli i o přesčasech. Do odpoledne ještě objel všechny úseky stavby a domluvil se na maximální výpomoci s technikou, která byla momentálně volná. Když přijel večer domů, tak vítězoslavně sdělil Aleně. „Tak zítra začínáme kopat na tři směny a já věřím, že do našeho odjezdu na Krétu, to budeme mít i zabetonované. Tak jaký jsem?“ A nastavil neoholenou tvář k polibku. „Zlatý.“ Zavrňela mu do ucha a přitiskla se k němu tak silně, až si uvědomil její pevná ňadra a pružnou postavu. Najednou ji uchopil do náruče a odnesl do koupelny, kde se pomilovali ve sprchovém boxu pod proudem tekoucí vody. Potom si lehli do postele a začali sprádat plány, kde se všude na Krétě podívají, aby Jarda využil svou novou kameru, kterou ještě prakticky od Ježíška pořádně nevyzkoušel. Alena

si pro tuto příležitost zakoupila turistického průvodce po Krétě a teď v něm listovala a ukazovala Jardovi tolik zajímavostí tohoto ostrova, že by na to potřebovali celé dva měsíce prázdnin a ještě by všechno nestihli. Jarďa ji jenom sledoval, s jakým zápalem vypráví o jednotlivých místech, jak se na dovolenou těší a rozhodl se. Teď jim nic nesmí tuto dovolenou pokazit, kdyby čert na koze jezdil. Když se podruhé pomilovali, tak Alena schoulená v jeho náruči usnula jako nemluvně. V hlavě se mu rojilo tisíce myšlenek, které si nechtěl připustit, ale vracely se stále jako mořské vlny, které narážejí na útes. Ráno se probudil celý rozlámaný, ale pohled na spokojeně spící Alenu mu podstatně zvedl náladu. Potichu vstal, políbil ji na čelo a s vycházejícím sluníčkem jel na stavbu, aby tam byl jako první. Chtěl ještě všechno překontrolovat, než začnou s výkopy.

Alena s Janou byly kamarádky od studií na vysoké škole, kde obě studovaly speciální pedagogiku se zaměřením na děti předškolního věku. Proto byly rády, že se po letech opět setkaly v mateřské školce v Háji ve Slezsku. Jana bydlela se svým mužem Oldou ve třípokojovém bytě na sídlišti v Dolním Benešově, zatím co Alena s Jardou

měli postavený nízký rodinný domek na okraji satelitního městečka u obce Velká Polom. Takže to měly do Háje ve Slezsku obě stejně daleko jen s tím rozdílem, že Alena to měla zpátky do pořádného kopce. A ještě něco měly společného. Zatím se jim nepodařilo otěhotnět, i když byli všichni na vyšetření a po medicínské stránce jim v tom nic nebránilo. Proto si Alena vzala do hlavy, že třeba změnou prostředí k tomu dojde, ale Jardovi se o svém zbožném přání raději nezmínila, aby se necítil pod nějakým tlakem. Se svým přáním se svěřila pouze Janě, která už pomalu začínala věřit tomu, že jejich manželství zůstane bezdětné a o to více se věnovala dětem ve školce. Někde se totiž dočetla, že když žena se pohybuje ve společnosti malých dětí, tak matka příroda sama zařídí, až nastane čas. Alena ji sice řekla, že to je blábol, který často doktoři používají, aby své pacientky uklidnili, ale nevyvracela ji její názor. Oběma chybělo do té magické třicítky ještě tři roky, takže ji to zatím nijak moc netrápilo, ale při pohledu na maminky s kočárky, ji bylo trochu úzko. Proto na Jardu nijak netlačila a nedávala mu najevo svoji skrytou touhu po dítěti. Byla přesvědčena, že až tu jedenáctku z Opavy do Ostravy dostanou z těch výkopových sraček, tak už bude jezdit domů

klidnější a ještě za denního světla. Teď se ale těšila na těch čtrnáct dnů na Krétě pod horkým řeckým sluncem, na procházky po mořském pobřeží za soumraku, kdy oživnou kavárničky a taverny nabízející nepřeborné množství vůní a chutí. Její představa, že by svého prvního potomka počali při východu slunce na mořském pobřeží, byla tak silná, až v ní vyvolala sexuální touhu. Rychle své myšlenky zavrhl, protože věděla, že Jarda bude mít těžký den a vrátí se až pozdě večer. Rozhodla se proto připravit mu jeho oblíbené jídlo a do lednice dala chladit sedmičku Rulandského šedého, kterou měla původně koupenou k jiné příležitosti. Ale, co kdyby? Sedla si do křesla pod stojací lampu a s turistickým průvodcem Krétou čekala na jeho příjezd.

Na stavbě byl jako první a hned začal procházet výkresovou dokumentaci s rozmístěním patek celé mostní konstrukce. Na kus papíru si načrtl body, od kterých se orientovaly jednotlivé jámy budoucích výkopů, aby nemusel na stavbu tahat rozměrný výkres. S laserovým měřidlem délek v kapse nasedl do terénního auta a ještě před příjezdem techniky se rozhodl překontrolovat vykolíkové úseky. Ke své spokojenosti zjistil, že budoucí výkopy jsou

zaměřeny přesně a teď už nic nebrání, aby bagry a nákladní auta rozehrály svůj koncert.

Janin manžel Olda Strnad už čtvrtým rokem pracoval jako vyšetřovatel na kriminální expozituře v Hlučíně. Jako každý začínající policista si po střední policejní škole vyšlapal svůj chodník a po absolvování vysoké školy se stal policejním komisařem na kriminálce. Když se jako mladý s Janou oženil, tak si plánovali velkou rodinu, ale když rok po svatbě ještě neměli svůj vlastní byt a Olin ještě při zaměstnání začal studovat vysokou školu, rozhodli se své plány ještě pozdržet. Jana po celou dobu brala hormonální antikoncepci a po Olinově promoci, zbytek prášků společně spláchli do záchodové mísy. V té době již získali úvěr na koupi slunného třípokojového bytu v Dolním Benešově a nic nebránilo založit rodinu. Uplynuly čtyři roky a nic. Janin gynekolog tvrdil, že se to někdy stává, že otěhotnění po hormonální antikoncepci si dává na čas, ale pro jistotu se oba nechali vyšetřit. Proto si Jana s Alenou tak dobře rozumí, když si mohou vzájemně postěžovat na nespravedlnost v konání matky přírody. Olin s Jardou si také sem tam vyrazí na pánskou jízdu, ale pravidelně se scházejí na tenisových kurtech, aby

potrápili své nebezpečně kulatící postavy. Teď se už čtrnáct dnů neviděli, protože Jarda jezdil domů až pozdě večer a na nějaké vysedávání u piva nebo na tenis neměl kdy. O jejich plánované dovolené se také dověděl od Jany a to s patřičným komentářem. Teď mu nic jiného nezůstane, než surfovat po internetu a sehnat něco, co by moc nestálo a nebylo to daleko. Kat aby to spral. V práci také neví kde dřív skočit, protože ti darebáci, co se s nimi denně většinou marně potýká, jako by se v poslední době nějak přemnožili. Seděl a přemítal o všem možném, až se rozhodl zavolat Jardovi. Telefon dlouho nezvedal a až po desátém zazvonění se v mobilu ozvalo. „Ahoj Oldo. Co se děje?“ „Co by se mělo dít? Čtrnáct dnů se neozveš, tak ti volám!“ Chvilku bylo v telefonu ticho a najednou se Jarda rozpovídal. „V poslední době nestíhám vůbec nic. Od té doby, co mi Alena oznámila tu „jobovku“ s tou naší dovolenou, tak jde všechno nějak šejdrem. Jakmile jsme začali s kopáním patek pro ten nový most přes údolí Čertova mlýna, tak jako na potvoru se posral jeden bagr, takže lítám po celé stavbě, jestli mi z jiných úseků půjčí jiný, než jej spravíme. S tou naší dovolenou to mám tak našponované, že jestli to nestihneme do odjezdu zabetonovat, tak pojedu maximálně do řiti.“ „Tak to ti hochu nezávidím.“

Ozval se Olda. „Kdepak jsou ty doby, kdy to stálo za hovno? Zkus si to nějak zorganizovat a zavolej, kdy zajdeme na jedno a hodíme řeč. Mě už to totiž také nějak sere a potřeboval bych si pokecat. Co ty na to?“ „Sežeň bagr a ozvu se ti.“ Prohodil žertem a pokračoval. „Možná to bude ještě dneska, ale zítra to už bude určitě! Domluveni?“ „Jasně, budu čekat, až se ozveš. Tak ahoj!“ Telefon oněměl a Jarda si uvědomil, že musí ještě na opačný úsek stavby, kde by měl být jeden z bagrů, který byl volný, než opraví ten jejich.

Asi za dvě hodiny se Oldovi rozezpíval telefon. Podle melodie poznal, že volá Jarda. „Tak co? Bagr máš?“ „To si piš, že mám! Kdy a kde se sejdem?“ Odpověděl zvesela. Olda chvilku zaváhal a potom řekl. „Umíš se dostat do restaurace Sport tak, abys potom nemusel řídit?“ „Myslím, že tu ještě mám někoho z borců z vaší strany, takže by mě mohl do Benešova hodit. Zpátky pro mě buď přijede Alena, nebo si vezmu tágo.“ „Dobře, tak v šest ve Sportu.“ A aniž by počkal, co nato Jarda odpoví, ukončil hovor. Ten se chvilku díval na ztichlý telefon, nevěřícně zakroutil hlavou a pro sebe si řekl. „Co by chtěl po policajtoví s vysokou školou?“ Vyrazil do terénu, aby si zajistil odvoz a zkontrolovat průběh

výkopových prací. U jedné z vykopaných jam stál hlouček chlapů, kteří jen rozhazovali rukama, a jejich pohledy směřovaly na její dno. Ucítil lehké zašimrání v oblasti žaludku, které se vždycky dostavovalo s přicházejícím průserem.

„Co ti je? Tváříš se jako by ti uletěly včely!“ uvítal jej Olin, když se posadil ke stolu. Jarda se nadechl a odpověděl. „Kurva, ještě ty mě ser! Stačí mi, že ta posraná stavba mě musí každý den něčím nasrat!“ Olin kývl na číšníka, aby přinesl Jardovi pivo a vesele se zeptal: „Ale copak? Že by krtek?“ Jarda se zhluboka napil doneseného piva a už mírnějším hlasem odpověděl. „Ale hovno krtek. Je tam šutr jako kráva a málem jsme na něm odrovnali druhý bagr!“ „Co s tím budeš dělat?“ zeptal se se zájmem v hlase Olin. „Zatím nevím. Budeme to řešit až ráno, kdy mi přijede ten slíbený bagr s vedlejšího úseku. Podle jeho parametrů by si s tím měl poradit, ale víš, že když se má něco posrat, tak se to posere totálně!“ Olin jen pokýval hlavou, čímž dal Jardovi za pravdu a obrátil se na číšníka. „Doneste nám dva tuplované myslivce a ty se teď na celou stavbu vykašli!“ poplácal jej po zádech a napil se piva. „Raději mi řekni, jak se těšíš na dovolenou?“ Jarda se jenom usmál a na okamžik se zamyslel

nad svou odpovědí. „Abych řekl pravdu, tak mi to zatím vůbec nedochází, že bych měl na čtrnáct dnů odletět do nějaké tramtárie, ale už kvůli Aleně budu rád, když z toho blázince na chvíli zmizím. Vždyť už jsme tři roky nebyli nikde, tak si myslím, že si to oba zasloužíme. A co ty?“ obrátil se na Olina. „To víš, Jana by taky ráda někam vypadla, ale já ještě nevím, kdy mi to vyjde. Zatím jsem jenom zkoušel něco najít přes internet, ale v době prázdnin je to všechno pro rodiny s dětmi. Já bych si představoval takové tiché místočko někde v horách, kde bychom byli sami.“ Jarda se na něj zkoumavě na něj podíval a s šibalským úsměvem se jej zeptal. „Nechceš náhodou podstatnou část dovolené strávit v pelechu s Janou?“ Olin se lehce začervenal a chopil se přinesené kořalky. „Teď jsi trefil hřebík na hlavičku. Máš pravdu, bylo by už na čase, aby Janě přibyly jiné starosti než ustavičné přetahování nábytku a věčné uklízení.“ Přitukli si a vyprázdnili skleničky do dna. Potom ještě dobré dvě hodiny klábosili o všem možném a Jardovi se po celou dobu honilo v hlavě, že ten Olinův nápad není vůbec špatný. Když se před hospodou loučili a Jarda nastupoval do taxíku, vyklonil se z okna a dodal. „Díky, že jsi mě přivedl na jiné myšlenky. Budu o tom silně uvažovat.“ Olin se chvíli díval za odjíždějícím

taxíkem a marně si lámal hlavu, o čem to vlastně Jarda chce přemýšlet.

Druhého dne ráno Jarda netrpělivě čekal na příjezd dalšího bagru, a aby si zkrátil čekání, slezl na dno zpola vykopané jámy a zkoušel krumpáčem, jak daleko ten zatracený kámen sahá. Najednou se mu krumpáč zabořil do země a při dalším kopání obnažil okraj kamene, který vůbec nebyl kámen, ale beton. Rychle odhrnul lopatou zeminu a najednou se mu objevila hrana betonového kvádry, která tvořila kolmou betonovou stěnu. Zkusil ještě kopat níž, ale betonová stěna pokračovala dále do hloubky. Najednou se mu vybavil rozhovor s tím chlápem, co se zabývá zkoumáním pevností postavených před válkou. Uvědomil si, že zřejmě narazil na jednu z větracích šachet, o které mu ten chlapík vyprávěl. V hlavě se mu okamžitě začal rýsovat katastrofický scénář. Když jej zavolá, tak začne kolotoč jednání, dohadování a zkoumání, který nebude trvat den nebo dva, ale bude mít za následek zdržení výkopových prací a samostatného betonování kdo ví na jak dlouho. Samozřejmě, že celá dovolená by byla v háji tuplovaně. „Kurva práce!“ praštil s krumpáčem o zem a začal se hrabat s jámy ven. Co teď? Nasedl do auta a rozjel se

naproti přijíždějící technice. Zastavil je na půli cesty a vyskočil z auta. „Co je šéfe?“ vyklonil se bagrista z okénka a zastavil motor. Jarda jen mávl rukou a zavolal na ostatní. „Potřebuji s vámi mluvit.“ Podle výrazu Jardovy tváře neměl nikdo odvahu se zeptat, co se stalo. Ten se jen podíval z jednoho na druhého a začal. „Víte, že jsem vám slíbil volno, když ty patky včas vykopeme a zabetonujeme. Dneska jsem zjistil, že máme problém. V té jámě, kde jsme si mysleli, že je velký šutr, tak to na kámen nevypadá. Je to asi část nějakého betonového bunkru z druhé světové války. Teď je to na mě, jak to budeme řešit.“ V kolektivu bylo najednou ticho jako v hrobě. Všichni se dívali do země a v hlavě se jim začaly honit ty nejčernější myšlenky. Jeden z řidičů najednou vybuchnul. „Kurva, já se na to vyseru. Už jsem slíbil staré a děckám, že pojedeme pod stan na přehradu a já si konečně v klidu zarybařím. Teď, abych se rovnou odstěhoval na stavbu!“ Jarda jej mávnutím ruky zarazil a ostatní zpražil pohledem dříve, než se k němu přidají. „Nechte mě, kurva, v klidu přemýšlet. Vy si myslíte, že jenom vám by to přineslo nějaký problém? Manželka už má letenky na Krétu a já ji teď těžko můžu říct, ať si s sebou vezme tchýni. Teď se musíme poradit, jak z toho ven!“ Všichni na něj